

 BIBLIOTECA ALPICAT
SANT BARTOMEU

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI D'HIVERN

Dilluns de 14 a 20:30
De dimarts a divendres de 10 a 20:30
Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec

**El proper dia que ens trobarem serà:
30/03/2017**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Milena Busquets També això passarà

Va néixer el 1972 a Barcelona. Va estudiar al Liceu francès de Barcelona i va obtenir el Grau en Arqueologia de l'Institut d'Arqueologia de l'University College de Londres (UCL). Va treballar durant molts anys a l'editorial Lumen, l'editorial que va fundar Esther Tusquets, la seva mare, a començament dels anys seixanta i que Random House va comprar quaranta anys més tard. Al cap d'un temps, va fundar la seva pròpia editorial, va escriure la seva primera novel·la, va treballar per a una revista del cor i va ser relacions públiques d'una marca de moda. Actualment, treballa de periodista i de traductora d'anglès i francès al castellà.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Milena Busquets, un tsunami literari que ve de Frankfurt

L'autora ha seduït 29 editorials d'arreu del món amb 'També això passarà'

SÍLVIA MARIMON 15/01/2015 ara.cat

Milena Busquets destil·la la mateixa vitalitat que la veu de la narradora de la seva segona novel·la, *També això passarà* (Amsterdam/Anagrama). Una veu seductora, amb ganes de mossegar la vida amb força. Busquets ha aconseguit un fenomen rar, poc comú en un escriptor de l'Estat pràcticament debutant: va arrasar en l'última Fira de Frankfurt. Les editorials més

prestigioses (Gallimard, Companhia das Letras i Shurkamp) ja han comprat els drets del llibre. Tot just acaba de sortir a les llibreries catalanes i ja està sent traduïda en 29 països. La llegiran a la Xina, al Vietnam, als Estats Units, a Noruega, al Brasil, a Polònia... I també tindrà vida a la pantalla.

També això passarà és una novel·la autobiogràfica. Milena Busquets -que deu el seu nom a l'amant de l'escriptor Franz Kafka- la va començar a escriure pocs mesos després de perdre la seva mare, l'editora i escriptora Esther Tusquets. De fet, la novel·la arrenca al cementiri de Cadaqués amb l'enterrament de la mare. A la protagonista, com a l'autora, no li agrada el plany. Acaba de fer 40 anys i, fins i tot entre les làpides, segueix sent capaç de detectar un home atractiu. Amb ironia, es pregunta quin és el protocol per lligar en un cementiri. El sexe és molt present en tota la novel·la. És la manera que té la impulsiva protagonista de salvar-se, d'aferrar-se a la vida. La pèrdua és un altre sentiment que plana a les pàgines del llibre.

“Escric un blog. L'Anna Soler-Pont em va dir que per què no intentava escriure un llibre. Vaig escriure el primer capítol en una hora i mitja, un dissabte al matí, sobre la taula del menjador. L'Anna em va respondre en 20 minuts. Em va dir que el que havia escrit era molt potent i vaig continuar escrivint, amb més o menys dificultats”, explica Busquets.

Va trigar un any i mig a acabar el llibre. “Em costa molt escriure. Hi havia moments satisfactoris i moments en què no em sortia res”, afegix. És una escriptora disciplinada: “Escrivia cada dia i quan no ho feia em sentia fatal, inútil”.

La Blanca, la protagonista de la novel·la, marxa a Cadaqués, on, com l'autora, ha passat tots els estius de la infància i l'adolescència, per intentar alleujar el dolor de la pèrdua de la mare. Se'n va amb els seus dos fills, convida els dos exmarits i pares dels nens, i coincideix amb el seu amant casat. En aquest viatge terapèutic l'acompanyen dues amigues. A la novel·la els escriptors no surten ben parats: “No tinc especial debilitat pels escriptors. Prefereixo llegir-los a conèixer-los”, explica.

Ni teràpia ni catarsi

Busquets es despulla a la novel·la. No té pèls a la llengua: “No em vaig plantejar en cap moment deixar d'escriure alguna cosa per vergonya. Quan escrius et dones completament”, afirma. Escriure sobre la pèrdua de la mare, però, no li ha servit de teràpia. “No serveix per a res. Potser és terapèutic anar a nedar, però no escriure. La pena ara és la mateixa”.

La literatura i el món editorial van formar part de la infància de l'autora. Per casa seva hi van desfilars molts escriptors. N'admira molts. Cita, entre d'altres, Colette, Sagan, Proust, Wilde i Txékhov. Busquets recorda que la seva mare, quan li havia d'explicar alguna cosa important ho feia per carta. Normalment eren bastant temibles. “Crec que no n'he guardat cap”, diu. Tot i això, la filla parla amb nostàlgia i admiració de la generació de la seva mare: “En el fons el llibre és també un homenatge a aquesta generació. Van ser romàntics i valents. Eren més lliures. Nosaltres ens hem tornat més puritans. Hem perdut la passió per la vida. I sense passió, la vida no val la pena”. De la seva mare, a la novel·la escriu que va aprendre sobretot el valor de la llibertat: “A casa mai ningú se sentia culpable de res, un pensava i actuava en conseqüència, i, si s'equivocava, no valia sentir-se culpable. Se'n suportaven les conseqüències i punt”.

Bloc de l'autora; <http://milenabusquets.blogspot.com>